

Gọi được cái Trang quay lại là tôi thấy mừng lắm, sau khi ăn sáng xong hai anh em về quán. Trước đó tôi cũng đã nhắn tin thông báo cho bà chị. Chị bảo tối mới xuống được. Về đến quán tầm đó là 8 giờ sáng tôi thì cũng mệt rã cả người, cả đêm chưa được ngủ. Tôi nói cái Trang:

- Em vào xem phòng ốc thu dọn, mấy hôm trước chúng mày đi. Chị bức định đập hết đồ đạc đi đấy. Nhưng anh bảo giữ lại, xem nhà có đứa nào dùng được gì thì dùng. Nhưng không ai động vào cả. Mày xem thu dọn gọn gàng lại rồi đi ngủ đi. Anh cũng mệt lắm rồi. Tối chị xuống nói chuyện.

Nó nghe đến chị thì giật mình, tôi trấn an:

- Yên tâm, không ai đánh đâu. A bảo đảm, nhưng mày phải nhẹ nhàng mà tỏ ra hối lỗi vào. A sẽ nói đỡ thêm...!!

Tôi vào phòng đánh một giấc đến tận 4h chiều, hôm đó không nấu cơm nữa. Cả quán lôi nhau đi ăn hàng, nhân cái đại tiện Trang quay đầu là bờ. Một mình là nam trong khi đi với 5 đứa con gái, ai cũng nhìn, thấy ám ảnh vcl. Được cái bọn nó cũng biết ý, khi đi ra ngoài thì không nói chuyện bồ bã như ở nhà. Tuy nhiên cách ăn mặc thì không lẫn vào đâu được, chỉ có cái Hoa cái Mỹ ra ngoài thì chúng nó mặc những bộ kín đáo, nhìn nhẹ nhàng như gái sinh viên. Còn mấy đứa kia váy với đầm, không hở tí này thì lại hở tí nọ. Đó chính là lý do mọi người cứ nhìn chằm chằm vào bọn tôi. Ngại quá tôi bảo chúng nó:

- Đi ra ngoài đi ăn, đi chơi thì ăn mặc nó bình thường thôi. Không người ta sàm soi. Mặc như cái Hoa kia kìa.

Mấy đứa mặc hở nói:

- Nhưng quần áo em toàn đồ như này, không mặc thì cởi truồng à. Kệ họ đi, bọn em không ngại thì thôi.

Định mệnh, tụi mày không ngại nhưng anh mày ngại. Nghĩ thế chứ cũng kệ, sau đó đi ăn nữa. Đang ăn thì có một đôi đi vào, chắc là người yêu. Đôi đấy đi qua bàn, tôi thấy có đứa nó cười khúc khích. Là cái Dung, nó nói nhỏ với bọn kia:

- Anh này, đợt trước hay đi với chị, mà lần nào cũng cho tiền bo. Chắc hôm nay đi ăn với người yêu.

Tiền sư con quái thai dị dạng này, nó mà phun to ra thì tan nát hạnh phúc gia đình. Nhưng chúng nó chỉ ngồi bụm miệng cười với nhau thôi. Làm sao dám bô bô cái mồm, quay qua nhìn thẳng kia thì thấy thi thoảng bố ấy cũng liếc sang bàn tôi một cái. Nhưng tôi không nhớ mặt, chắc đó là đợt tôi chưa làm. Chứ trí nhớ tôi tốt bỏ mẹ, khách mà đi 2 lần trở lên là tôi nhớ trọn từng khoảnh khắc. Tôi nói với chúng nó:

- Đừng có vớ vẩn, có đi thì cũng làm như không quen. Không phải chuyện để đùa đâu. Ăn đi rồi về, lát chị xuống quán giờ đây.

Đồ bê ra, bọn nó cứ nhí nha nhí nhóáy, xong còn đòi uống bia. Tôi bảo uống say về lại không làm được. Cái Mai chơi luôn câu:

- Rượu em uống còn chẳng say nói gì bia. Trên em toàn uống bằng bát.

Chúng mày quê Võ Tòng à mà uống bằng bát, tôi cũng gọi ít Sài Gòn ra cho tụi nó uống. Cơm no nhưng chưa say tôi ra bắt taxi cả lũ đi về. Tầm đó mới 7h30, đúng giờ làm ăn. Đi ăn nhưng cái Trang ko ăn được nhiều, bảo ăn cái gì cũng em no rồi. Không biết là do vẫn Ngáo không muốn ăn, hay lo sợ tí gặp chị sẽ thế nào. Tôi nghĩ là do cả hai. Về đến quán thấy xe bà chị đã đỗ ở trước cửa, cả nhà đi vào cái Trang khúm núm đi sau cùng, cứ nấp nấp sau lưng tôi. Tôi chào bà chị:

- Chị ăn cơm chưa..Bọn em giờ mới đi ăn về.

Bà ấy nhìn nhìn rồi nói:

- Ăn lâu rồi, mà cậu dẫn cái Trang vào phòng chị nói chuyện.

Mấy đứa kia lặng im không ai dám nói gì. Tôi bảo mấy đứa đi đánh răng, rửa mặt trang điểm gì thì làm đi. Có khách thì gọi anh. Vào phòng đóng cửa lại chị tôi ngồi ghế, tôi ngồi giường, cái Trang thì đứng, bảo nó ngồi nó không ngồi.

- Thế hôm nọ sao hả em..??? Chị không ở đây chúng mày định làm loạn à..!??

Trang sợ không dám nói gì, cứ đứng hai tay xoắn vào nhau, người thì run run. Tôi mới mở lời:

- Nó bị cái Hương lừa chị ơi.....

Bà ấy gắt với tôi:

- Cậu im đi....để nó nói....Nó có mồm chứ không phải câm.

Ờ....Tôi cũng ngờ người ra vì bị quát. Nhưng vẫn phải im, trong đầu nghĩ: “Đã xấu còn đầu gấu.” Mặc dù là bà ấy không xấu. Nhưng tôi vẫn cố nói thêm câu thể hiện sự phản kháng yếu ớt:

- Có gì thì nói đi em êi...!!

Lúc này thì nó khóc, mà lại còn khóc to. Bà kia mới quát:

- O con này, tao đã đánh mày đâu mà mày khóc.

Mất phải đến hai phút nó mới nín, mới bắt đầu kể những gì mà nó nói với tôi. Chị tôi nghe xong mặt vẫn không cảm xúc, lúc này bà ấy mới giáo huấn (bằng lời):

- Em thấy mình Ngu chưa, bọn chị đối xử với bọn em không tệ. Mà riêng em là sướng nhất rồi, khách say, khách già em không muốn đi cũng không ép em đi. Xin đi đâu cũng cho đi, thoải mái quá đâm ra chúng mày nhờn. Còn chị đã nói, mình làm cái nghề này thì phải xác định làm ra làm. Em xem cũng đi làm chúng nó kiếm bao nhiêu tiền, mình thì toàn lý do lý trấu. Trong khi trẻ với xinh nhất nhà.

Cái Trang ngồi xuống giường, mặt cúi xuống chăm chú nghe. Bà ấy tiếp:

- Thoải mái với bọn em nhưng bọn em không biết điều. Hôm đấy mà chị bắt được thì chị đánh ñhế. Còn đuổi chúng mày đi nữa cơ. Ngày trước chị từng làm thế rồi. Nhưng thôi, mày vẫn biết đường về, với anh cũng bảo nếu mày về chị đừng đánh. Cộng với hôm nay tao cũng hết giận rồi.

Cái Trang ngược lên nhìn:

- Vâng, em biết lỗi rồi. Em xin lỗi anh chị.

Bà chị tôi hỏi tiếp:

- Thế đi mất bao tiền taxi.

Tôi nói:

- Mất 1tr250.

- Thế cậu trừ luôn vào tiền mà nó gửi. Tự đi thì phải tự trả, cái gì ra cái đấy. Lẽ ra mày trốn như này chị không trả tiền mày đâu.

Cái Trang gật đầu rồi rít, bảo chị cứ trừ đi. Bà ấy còn nói thêm:

- Mày cứ tin bạn rồi đi theo bạn, có ngày nó bán mẹ mày đi thì không có đường về. Mày nó mà bán sang Trung Quốc xinh thì nó bắt làm gái, xấu nó mổ bụng bán nội tạng. Nghe cái Mai nó nói chưa.

Con bé nghe đến bán sang Tàu là giật cả mình, nó sợ lắm. Tôi đã thêm vào:

- Mà chẳng phải bạn đâu, mấy thằng khốn nạn nó cũng bán, cứ đi chơi với nó, nó cho uống cốc nước ngủ mê mết. Tỉnh dậy còn không biết mình đang ở đâu.

Nói là dọa chứ những chuyện này không phải không xảy ra, nạn buôn người báo chí nói nhan nhản. Dọa thế cho nó sợ mà tránh, tốt cho nó chứ cho ai. Chị tôi hỏi tiếp:

- Thế cái Hương giờ ở đâu...!??

- Nó vẫn trên Bắc Ninh chị ạ..!?? Sáng nó còn nhắn tin gửi em bảo bạn bè sống với nhau như chó. Em bỏ nó đi, xong nó bảo thế nào mày cũng bị đánh.

Đúng là đôi khi bạn như cai lon, toàn đưa nhau vào chỗ ñhế. Trang nói tiếp:

- Hôm đi nó cầm hơn 10tr, nó bảo em tao có tiền không phải sợ. Lên đấy làm đông khách. Nhưng lên đó nó đi sinh nhật người yêu mất 5tr. Ngày hôm trước thì tụ tập mua đá về chơi cũng hết gần hết tiền. Nó bắt em chơi, xong bảo chia đôi mỗi người một nửa. Sau này em làm được thì trả nó. Giờ nó cũng chẳng còn tiền đâu.

Nói chung là cái Trang về thì bao nhiêu tội đổ hết lên đầu con Hương. Tôi với bà chị nghe thì cũng biết vậy. Kết thúc buổi giáo huấn chị tôi bảo nó ra ngoài chuẩn bị đi làm. Còn tôi với bà chị ngồi nói chuyện với nhau:

- Nãy chị quát cậu là vì cậu không được bệnh chúng nó khi chị đang nói chuyện. Nếu chị để cậu bệnh bọn nó mà không nói gì thì tội nó không sợ chị nữa vì nghĩ cậu bệnh được.

Tôi mới nói:

- Bảo sao quát to thế, em bị bệnh tim đấy. Nhưng em thấy cũng cần phải nhẹ nhàng.

- Thì đây là việc của cậu. Cậu khéo mồm nịnh được tụi nó. Nhưng vẫn cần có người để tụi nó sợ. Như thế mới làm được.

Hoá ra là Chiêu vừa đấm vừa xoa huyền thoại. Mà cũng chuẩn luôn ấy, làm chủ mà nhân viên không sợ thì vớt đi. Binh pháp còn có cả Nhu lẫn Cương. Bà chị cao tay vãi đái. Đúng là thể loại đầu có sỏi chứ đéo phải sạn nữa rồi. Thế nên tôi càng thấy nể bà ấy hơn, kinh nghiệm học từ xã hội bao giờ cũng ăn đứt cái gọi là sách giáo khoa. Càng đi theo bà ấy tôi lại càng học được nhiều. Lúc đó tôi mới biết $1+1=3$ chứ không phải một đồng.

Ra phòng khách cả bọn 5 đứa ngồi đây chị tôi nói:

- Dạo này chị không ở đây, nhà hơi loạn. Anh thì mới làm không phải cái gì cũng biết. Mấy đứa mày đừng để chuyện này xảy ra một lần nữa. Không thích làm ở đây thì nói tao thanh toán đầy đủ rồi đi đâu thì đi. Còn đã xác định ở lại làm thì làm cho ra làm. Ốm đau mệt mỏi xin nghỉ, khoẻ lại đi làm. Chứ đừng cái kiểu chống đối.

Cả đám vâng vâng dạ dạ, Dung cất lời:

- Ở đây là sướng rồi, ăn uống có người nấu cho ăn, mà ăn thì ngon. Trước em đi làm gặp chủ suốt ngày cho ăn thịt kho dừa, ngày nào cũng thế. Mà tiền còn không được ứng nữa. Sống ở đây chị tốt thế còn đòi thế nào nữa.

Dung tổng quản luôn khôn khéo trước mọi tình huống. Nghe đã thấy nịnh *** rồi, định mệnh nhà nó mấy tháng nay toàn tôi nấu cơm cho chúng nó mà nó đéo nịnh được một câu. Mai bố cho ăn thịt kho dừa bây giờ.

Chị tôi nói tiếp:

- Còn chị biết tụi mày cũng đi làm khắp nơi rồi. Thừa lộc lỗi để hiểu chỗ nào tốt chỗ nào xấu. Ở đây có tốt thì tụi em mới quay lại. Chứ có chỗ tốt hơn bọn em cũng bỏ chị mà đi ngay thôi. Nhưng còn ở được với nhau ngày nào thì cùng cố gắng nương tựa nhau mà sống. Các em làm các em hưởng, không cho chị, mà chị cũng không cho chúng mày được cái gì. Thế thôi....!! Nói xong bà ấy đi về, cả bọn đồng thanh chào như trong quân ngũ.

Sau vụ đó thì mấy đứa em đỡ được đi chơi với zai vào những ngày đèn đỏ hơn. Mà trước kia chỉ có cái Hương với cái Trang là hay đi thôi chứ bọn còn lại nó cũng chẳng ham hố gì. Không làm được thì nó ở nhà xem phim, chat chit. Còn đâu đi chơi tụi nó xin đi 1-2 ngày mới về, nhưng không bao giờ sai hẹn. Độ một tuần sau cái Trang xin về quê, hôm nó về tôi còn phải chở đi mua bao nhiêu bánh kẹo với quần áo trẻ con, chắc là mua cho em nó. Nó bảo:

- Bánh kẹo thì mua về cho mỗi nhà một ít, còn quần áo nó hứa với đứa em về sẽ mua quần áo mới.

Tính nó đoảng nên tiền của nó tôi phải cho vào phong bì bảo cất kỹ không lại rơi. Để 1tr bên ngoài cầm tay thôi. Ngồi nói chuyện nó bảo:

- Đợt này em về, em xem có ai dẫn xuống làm cho anh. Chị gái em trước cũng đi làm nhưng giờ ở nhà. Em về gạ xuống xem sao.

Tôi nghe thấy thế thì mừng lắm, nó xinh thế thì chắc chị nó cũng xinh:

- Ừ, có người thì dẫn xuống đây cho anh. Mà mày cũng có bạn. Nhà cũng đang ít người.

Ngồi nói này nọ một lúc gần đến giờ chở nó ra bến xe thì nó hét lên:

- Ờ hết rồi, 1tr lúc này em dứt túi roi đâu mất rồi.

Xong nó chạy vào phòng tìm, không thấy nó lại chạy ra. Tôi thì cũng chẳng biết là nó cất vào đâu, tôi mới gọi mấy đứa kia dậy đi xung quanh nhà xem có roi đâu không, đoạn hỏi nó:

- Hay mày cho cả vào phong bì rồi..?? Nãy giờ mày ngồi đây chứ có đi đâu đâu.

Nó lại lục đồ đạc lôi phong bì ra đếm. Cũng không có một triệu. Cả nhà loay hoay, luống cuống đi tìm thì nó mới ồ lên:

- À, em cho vào đây. Xong nó móc từ ổ điện thoại ra 1tr.

Tổ sư con óc lợn, làm tao mệt hết cả hơi. Tôi bảo nó xếp lại đồ rồi lên xe đèo nó ra bến xe. Nó lên xe còn chào tôi rồi rít, hơn một tuần sau nó xuống. Chiều hôm nó xuống tôi cũng phải đi đón. Bọn này đứa nào cũng vậy, cứ về quê một thời gian là lại đen như cháy nắng, ở đây đẹp ra bao nhiêu thì về nhà đen đen bần bần đi bấy nhiêu. Trên đường về nó nói chuyện:

- Chị em bảo xuống sau anh ạ. Giờ còn ở nhà bận con. À mà anh ơi, cái Hương đi từ đợt đó không thấy về nhà, mà nhà nó gọi cũng không được. Em về bố mẹ nó cứ sang hỏi, tại trước nó bảo làm với em.

Tôi hỏi:

- Thế em bảo sao..!?

- Thì em bảo trước em làm với nó nhưng sau nó tự đi chỗ khác làm em không biết. - Nó trả lời.

Mà cũng đúng thật, sau lần đó tôi không thấy cái Hương dùng fb, mặc dù ngày trước nó là đứa suốt ngày post ảnh lên mạng, zalo thì cũng không truy cập gần tháng nay rồi. Điện thoại thì thuê bao, cái Trang nói tiếp:

- Bố mẹ nó còn bảo là em bán nó đi rồi ấy. Còn định không cho em đi làm, ngày nào cũng sang làm phiền. Thế nên em xuống đây luôn. Hay là nó bị bán đi thật anh nhỉ...!??

Đang đi xe mà nó cứ nói lảm tôi quay ra gắt:

- Tao có bán nó đâu mà tao biết, ngồi im đi. Đường thì đông mà đi cứ nói nhiều..!!

Nó cười rồi không nói năng gì nữa....Trong đầu tôi thì nghĩ: Không liên lạc, không gọi về nhà thì bị bán thật chứ còn cái *** gì nữa.....